

סמל לויטה דורון

3450021

בן שושנה ויחיאל

נולד ב- ט' אדר תשכ"ב 13.3.1962

התגייס לצה"ל ב- 11.8.1980

שרת בגדוד "ברק" (12)

נפל ב- ט"ו אב תשמ"ב 4.8.1982

במלחמת של"ג.

לויטה דורי.

בן שושי ואלי. נולד ביום ט' באדר א' תשכ"ב (13.3.1962) ברמת-גן. דורי למד בבתי-ספר יסודיים ברמת-גן וסיים את חוק לימודיו בבית-הספר המקצועי "אורט אקסטרני" בעירו, שבו למד שנה במגמת חשמל-מנועים והמשיך במגמה כללית. בתקופת לימודיו היה דורי חבר בתנועת "הצופים" ברמת-גן, תחילה כחניך ואחר-כך כמדריך.

דורי גויס לצה"ל במחצית אוגוסט 1980. לאחר הטירונות הוצב כחייל בחטיבת חי"ר מובחרת. עבר קורס מ"כים ונמצא על-ידי מפקדיו ראוי לשמש מפקד כיתה. בפרוץ מלחמת שלום הגליל עלה דורי עם יחידתו ללבנון בראש חייליו. ביום ט"ו באב תשמ"ב (4.8.1982), נפל רב-טוראי דורי בקרב בלבנון במבצע שלום הגליל והובא למנוחת עולמים בבית-הקברות הצבאי בקריית-שאול. לאחר נפלו הועלה לדרגת סמל. השאיר הורים, אח ואחות.

במכתב התנחומים למשפחה כתב שר הביטחון: "הוא היה מן הטובים שבחיילי הגדוד, מופלא, יפה נפש מאן כמוהו. אהבת הארץ היתה טבועה בדרכו ובמעשיו כחלק מאישיותו ועיצבו וזו ליוותה אותו בכל צעדיו בפשטות וביושר לב". מפקדו כתב: "אין מלים היכולות להביע את ישותו של בנכם יקירכם דורי, מן הטובים והמשובחים שבחיילי הגדוד, ובלעדיו מורגשת היתמות ביתר שאת ובמלוא עוצמתה... דורי היה חייל שלא ניתן לכעוס עליו בגין תכונותיו. מן חייל כזה - אהוב ויקר".

לויטה דורון ז"ל

מבצע "שלום הגליל" – הרקע המדיני והצבאי

ב"מלחמת ההתשה הקטנה" בקיץ 1981 הפעיל פיקוד צפון עוצמת-אש גדולה הן בהפצצות חיל-האוויר והן בהפגזות ארטילריות של כוחות הפיקוד (כולל "תותחניו של רס"ן חדאד") במגמה לשתק את הפגזות המחבלים. אלא שהפגזות התותחים וה"קטיושות" של ארגוני המחבלים מצפון לנהר הליטאני לא פסקה, והסבל הרב, שנגרם לתושבי נהריה, קרית-שמונה ועשרות יישובים אחרים בגליל, בשהייה ממושכת במקלטים, חיזק את ההנחה אצל מקבלי ההחלטות בדרג המדיני והצבאי, כי רק במבצע צבאי-יבשתי רב-היקף יש סיכוי להרוס את תשתית המחבלים בדרום-לבנון, לפגוע בהם ובבסיסיהם ולהרחיק את אש הקטיושות מעבר לטווח "הקשת הארטילרית".

בחורף תשמ"ב – 1982 כבר הושלמו ההכנות המבצעיות והלוגיסטיות למבצע יבשתי גדול ומורכב ע"פ תוכנית "אורנים", וגם לוחמי חטיבת גולני למן המח"ט אל"מ ארווין לביא ועד אחרון הלוחמים, התכוננו בתכנון, בתדריך וב"תרגול על מודל" לקראת האפשרות כי יתקבל האישור לביצוע הפעולה; ובמקביל התאמנו שוב ושוב לוחמי הסיירת ופלוגת ההנדסה לקראת פעולה לכיבוש מבצר הבופור, מעוז המחבלים.

מבצע "שלום הגליל" – זירת הקרב ויחסי הכוחות

תוכנית "אורנים" שהוצגה על-ידי האלוף אמיר דרורי, אלוף פיקוד הצפון, בפני המטה הכללי, הביאה בחשבון את הקשיים הרבים הנובעים מאופיה המיוחד של זירת-הקרב ואופיו המיוחד של האויב. בשלושת צירי הפעולה העיקריים – ציר החוף (הגיזרה המערבית), דרך צור וצידון, בציר המרכזי (הגיזרה המרכזית) דרך נבטיה וג'זין, ובציר המזרחי (הגיזרה המזרחית) מעמק עיון לבקעא (הגיזרה המזרחית), היו צפויים קשיי-תנועה וקשיים לוגיסטיים רבים. כנגד 15,000 המחבלים המפוזרים בדרום-לבנון הפעיל צה"ל סד"כ גדול במיוחד עם כל מרכיבי חילות-השדה (חי"ר, שריון, הנדסה, ארטילריה) ובשיתוף פעולה מלא עם חילות האוויר והים.

השטח הבנוי בגיזרה המערבית, השטח ההררי הקשה לתנועה בגיזרה המרכזית והרצון להימנע מהיתקלות בצבא הסורי בגיזרה המזרחית, יצרו מלכתחילה תנאים מכבידים על לחימת כוח גדול מנויד בעל עוצמת אש גדולה, מה עוד שכל אזור הלחימה של דרום-לבנון היה מאוכלס על-ידי רבבות אזרחים לבנונים. ברשות המחבלים היו כ-100 טנקים, 150 שריוניות ונגמ"שים, 200 משגרי נ"ט, 200 קני נ"מ ו-120 מטל"דים רבי-קנים ("קטיושות").

סיפור הקרב

במוצאי-שבת, 24 ביולי, נוכח ההטרדות הבלתי פוסקות מצד המחבלים השולטים על מבני נמל התעופה, הוחלט להתקדם לעומק השדה ולהשתלט על בניין שירותי ההצלה. כוח בראשות המח"ט, שכלל את לוחמי "ברק", "גדעון" ופלוגה נוספת, התקדם לכיוון היעד והשתלט עליו בקלות יחסית. המחבלים ניהלו קרב נסיגה והשהייה. הם ירו מן הצד, זינבו בכוחותינו וברחו. כך לסירוגין.

במקביל פעל כוח של "הבוקעים הראשון", אשר התקדם במקביל לכביש החוף (מזרחית לו), ותפס מאחז חדש, כקילומטר אחד מצפון למוצב הקידמי שבו שהו הכוחות עד תחילת הפעולה. ממאחז זה המשיכו לוחמי "ברק", מחוזקים בפלוגת טנקים, עד לקצה המסלול המערבי, החולש היטב על מחנה הפליטים אל-אוזעי. כל זאת – בליל יום ראשון. עם שחר השתלטו לוחמי "ברק" על טרמינל נמל-התעופה, והחלו לסרוק את המבנים שלידו. בד בבד התקדם כוח בפיקוד הסמח"ט (לוחמי "הבוקעים הראשון" והח"ף), ניקה את הקצה הצפוני של נמל התעופה ממוקשים, וניהל קרב עם המחבלים, במהלכו נהרגו שישה מחבלים ונישבו שניים.

בצהרי יום ראשון, 25 ביולי, יוצב הקו החדש באורח חלקי. המשימה הבאה היתה להשתלט על גבעת החמרה (שטח פתוח ממערב לבורג' אל-ברג'נא וממזרח לאל-אוזעי), אשר חלשה על כל מוצבי כוחותינו לכיוון דרום, על מחנות הפליטים חיי-אסלום ובורג' אל-ברג'נא, והיוותה קרש קפיצה מצויין למהלך הבא בבירות, אם וכאשר יוחלט עליו. המשימה הוטלה על גדוד "ברק", שכוחותיו התארגנו במהירות ועד שעות אחר-צהריים של יום ראשון פשטו על הגבעה והתיישבו בה. קרב פנים אל פנים לא היה, אולם ארטילריה כבדה שירדה באזור היקשתה על תנועת הכוח. לוחמי הגדוד גילו על גבעת החמרה טנקים, מצבורי טילים, בונקרים עמוסי תחמושת ומאהלים מוסווים. עתה הושלם ייצוב הקו החדש, והאחריות עליו הוטלה על גדוד "ברק". בימים הבאים נמשכה מלחמת ההתשה, שהתבטאה בארטילריה ובירות צלפים.

ההפרות התוזרות ונישנות של הפסקת האש מצד הסורים והמחבלים, הובילו לקבלת החלטה ב-3 באוגוסט על פעולת התקדמות נוספת של כוחותינו לעומק מערב בירות. היתה זו פעולה משולבת בארבעה צירי התקדמות. כוחות גולני התקדמו מגבעת החמרה לכיוון "השכונה" (החלק הדרומי של שכונת שיח-דורה), המחנה הצבאי ושכונת שיח-דורה עצמה. וכך פעלה החטיבה:

לוחמי "ברק" ופלוגת טנקים כבשו שני מוצבי מחבלים בשעות הלילה ונערכו בהם. משהושלם מהלך זה נכנסו כוחות "גדעון" והסיירת לפעולה. בתום פעולת איסוף מודיעין, התקדמו כוחות "גדעון" בפיקוד המג"ד החדש צין, והחלו מנהלים קרבות אש עם סורים ומחבלים שהתבצרו בשכונה. במקביל נע כוח הסיירת לעבר המחנה הצבאי, וגם שם החל ירי. לקראת השעה 7 בבוקר, הושלמו המשימות והיעדים היו בידי כוחותינו. במהלך הקרבות נהרג חייל אחד ונפצעו ארבעה.

משעות הבוקר המוקדמות של ה-4 באוגוסט הנחיתו הסורים והמחבלים ארטילריה כבדה ומרוכזת לעבר היעדים החדשים שבידינו. הארטילריה נפלה גם באזור הדרומי יותר, בסביבות נמל התעופה. שני נגמשי"ם של "הבוקעים הראשון" ושל הסיירת נפגעו מפגיעות ישירות וכמה חיילים נפצעו.

בהתייעצות מפקדים הוחלט שגדוד "גדעון" יהיה אחראי על גיזרת "השכונה" ואילו פלוגת העורב תתמקם במחנה הצבאי. שאר הכוחות שפעלו בשטח בקרבות הלילה, נערכו לתנועה בחזרה לגיזרת נמל התעופה.

במקביל לתזוזת הכוחות, החלה ניחתת אש עזה של מרגמות 81 ו-120 מ"מ מכיוון בורג' אל-ברג'נא. אחד הפגזים פגע בנגמ"ש של "ברק", אשר חנה ביחד עם נגמשי"ם וטנקים נוספים במוצב שמצפון לגבעת החמרה. מן הפגיעה הישירה נהרגו ארבעה חיילים ונפצעו אחרים. החובש הפלוגתי חש קדימה כדי לחלץ את הנפגעים ונהרג במטח האש הבא. לידו נהרגו עוד חיילים, שאף הם מיחרו לעזרת חבריהם הפצועים. במוצב שני, הנמצא אף הוא באותה גיזרה, נהרגו ונפצעו חיילים נוספים כתוצאה מן האש הקטלנית הנורית מבורג' אל-ברג'נא. בסך-הכל נהרגו בגיזרה זו 13 חיילים, 9 מהם חיילי פלוגה ג' של "ברק". תדהמה ויגון נפלו על הגדוד ועל החטיבה כולה ביום ה-4 באוגוסט 1982.

מספר מפקד פלוגה ג', נמרוד רן:

"למחרת הפעולה השאירו אותנו להחזיק את הקו ב'פיתות' (מוצבים דמויי פיתות), שהוקמו בלילה. לקראת אחר-הצהריים החלו לירות טילי 'סאגר'. טנק אחד שהיה איתנו נפגע. אחר-הצהריים התחיל פתאום טיווח מדוייק על הפיתות. בדיעבד התברר שהיתה זו סוללה מוגנת של הסורים. יש אומרים שהיא ירתה מרכס מאתאן.

"מה שתיסכל אותנו היתה חרגשת חוסר האונים. אני אמרתי את זאת גם למשפחות השכולות. אם היינו חולכים אל הבתים היינו סופגים נפגעים, היו לנו קורבנות. אני בטוח בזה, אבל לא היה מצב של חוסר אונים. כי אנחנו סומכים מאד על כושר הלחימה שלנו וסומכים מאד אחד על השני. אבל כאן היה מצב שבו אתה ניצב עם מכשיר הקשר. היו גילויי גבורה של טיפול בפצועים. כמו בועז שמואל למשל, שתוך כדי ההפגזה רץ לטפל בפצועים. בועז ואני רצנו מהמוצב שלנו לתולי (גבירצמן ז"ל), המ"פ של השיריון, כדי לעזור לו. מצאנו אותו על הטנק. ראיתי בפירוש שהבן-אדם הזה גמור. אמרתי: 'בועז, בוא'. אבל הוא לא הסכים לוותר. הוא ניסה להציל את חייו. אחר-כך חזר למוצב שלנו וקיבל פגיעה מפגז ונהרג.

"האש הזו, האש הארטילרית המדוייקת התחילה בשעה 4.30 ונמשכה למעלה משעה. בדבר כזה לא נתקלנו בכל המלחמה. זה היה טיווח מדוייק ומסודר ולא יכולנו לעשות שום דבר. היה לנו טנק, אבל לא היה על מה לירות, כי הירי לא עזר כמעט."

גם בימים הבאים לא שקטה הגיזרה, והיו תקריות לא מעטות של חילופי-אש ארטילרית ושל ירי צלפים.

ביום חמישי, 2 בספטמבר, נפרדה חטיבת גולני מגיזרת ביירות, במיסדר צבאי שערכו כוחות החטיבה בשטח נמל התעופה הבינלאומי של העיר. במשך ימים מספר עסקה החטיבה בהתארגנות (לראשונה מאז פרוץ הקרבות ב-6 ביוני), ואז נקראה למלא משימות חדשות בלבנון.

בביירות, בעת הלחימה

גדוד "ברק" עשה את השלבים הראשונים של הלחימה במחיצת העוצבה שפעלה בגזרת נבטייה וחצבייה. כוחות הגדוד יצאו ממטולה לכיוון טייבה ועדייסה שבמובלעת הנוצרית. המשימה היתה להגיע לגשר חבוש שעל הזהרני, לבדוק אותו למעבר ולתפוס שליטה עליו. את קורות הגדוד באותם ימים מתאר בועז, קצין המודיעין.

"מאחד הבתים ירו עלינו באש נק"ל. שמעון, שישב בנגמ"ש של הנדסה, נפגע פגיעה ישירה ונהרג במקום.

המשכנו קדימה תוך כדי יריות לכל עבר. את העבודה לטהר את הכפר השארנו לבאים אחרינו. ביציאה היתה משאית נ"מ של המחבלים והטנק המוביל זיהה אותה וחסל אותה בפגז אחד. מכאן התפצל הכוח, חלק יצאו לתפוס שטח שולט מדרום לזהרני ולתת חיפוי. החלק השני חצה את הגשר והחל לעלות מעברו השני לכיוון תומין-אל-פוקא. על הרכס הגבוה נתקלנו בחוליות אר.פי.ג'י. חיסלנו חוליה אחת, אבל האחרות הצליחו לברוח. התפרסנו על הרכס ואז כבר היה יום שני בבוקר. לא הספקנו לנוח וכבר חטפנו ארטילריה וחוליות ה'אר.פי.ג'י' חזרו לירות עלינו. מכל הרעש הזה נפגע קל חייל אחד ואדוארד החובש קיבל כדור בקסדה. אבל חוץ מכאב ראש שפוצץ בעזרת אקאמול — הוא יצא נקי מזה.

המשכנו משם לכפר ג'בע ועלינו ברכס לכיוון זחלתא. בדרך נתקלנו במארב נ"ט של הסורים, אך האמת היא שהם נתקלו בנו באותה מידה שאנחנו נתקלנו בהם. הסתבר, שהם הגיעו רק באותו הבוקר למקום והיו באמצע התארגנות למארב. כשעלה באוזניהם רעש השיירה, הקצינים שלהם ברחו.

בהיתקלות עם כוח הסריקה שלנו נהרג חייל סורי אחד. תשעת הנותרים נישבו. בזחלתא נחנו במשך מה שיותר מיום שני ובלילה ירדנו מעט לאחור וחצינו את השטח לכיוון צידון.

אור ליום שלישי התמקמנו ברחובות הסמוכים לכביש הראשי והבטחנו את המעבר בו. ירינו מעט על מחבלים שהסתתרו בבתים, תוך הקפדה יתירה על הפקודות שלא לפגוע באזרחים. בערב המשכנו הלאה לאורך כביש החוף ונכנסנו לחניון לפני דאמור.

כל יום רביעי היינו בהמתנה וסוף סוף זכינו בכמה שעות שינה רצופות, בפעם הראשונה מאז יום ראשון. הכוח השני עסק בינתיים בבדיקת רכבים אזרחיים ביציאה המזרחית מצידון.

בין הנהגים שבדקנו עצרנו אחד שסיפר על מיפקדת מחבלים שנמצאה כמאה מטר מהמקום בו הוצב המחסום. התארגן כוח סריקה שניגש לשם ומצא מיפקדה מפוארת עם וילונות וציוד מטרף, ונראה היה שעזבו אותו בבהלה רצינית.

ביום החמישי למלחמה השתתפו כוחות הגדוד בכיבוש הכפר דוחא ומבואותיו (סיפור הקרב — בעמ' 24). המשימה הבאה היתה השתלטות על מספר נקודות חולשות בשדה התעופה הבינלאומי של ביירות.

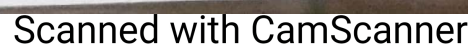
משה, קשר:

"כ-100 מטר דרומית למסלול נעצרנו. במרחק של כ-500 מטר מאיתנו, ליד המיזבלה, היו כמה חוליות של מחבלים שניסו לבצע פעולות הסחה סטייל התאבדות, כדי לאפשר לכוח שלהם לתקוף אותנו מהגבעה. בתחילה ניסו למשוך את תשומת ליבנו עם אופנוע שעבר במהירות את המסלולים, ואחרי זה באו עם כלי רכב אחרים, בכולם עם נק"ל ומקלעים כבדים. כשההסחה לא עזרה להם, הם חיכו ללילה ואז ניסו לדפוק אותנו עם חוליות 'אר.פי.ג'י'. מי שאומר שהמחבלים לא לחמו, איננו יודע מה הוא סח. הם התבצרו היטב ולחמו קשה. הגענו אף לרגעים קשים ביותר איתם, זו האמת."

ביירות - מראה כללי

מלחמות "שילום הגליל"

דבר המח"ט, ארוין לביא

דבר המח"ט

לוחמי גולני,

יש האומרים שבמלחמת "שלום הגליל" נתגלתה חטיבת גולני במיטבה. מחמאות הורעפו על ראשיכם מכל עבר ובכתבות הרבות שפורסמו באמצעי התקשורת, סופר בהרחבה על תרומתה הנכבדה של החטיבה במלחמה זו. לי, כמפקד החטיבה, לא היו הפתעות במלחמה. אישית לא חששתי לרגע כאשר הוטלנו לשדה המערכה כדי לבצע ולהשלים משימות קשות. אני מכיר את החטיבה, ויותר מזה – אני מכיר אתכם ויודע מהי יכולתכם. במרוצת שלושת השבועות בהם נלחמנו מילאתם אחר כל הציפיות ולא איכזבתם. את המחמאות – שאתם ראויים להן – קיבלתם כבר משר הבטחון, מהרמטכ"ל, מאלוף הפיקוד ומקצינים בכירים אחרים בצה"ל. ואילו אני, כמפקדכם, אוכל להביע את הערכתי העמוקה לכם רק במלה אחת: תודה.

חוברת זו מתארת את אשר עבר על החטיבה בתקופת המלחמה, והיא מזכרת נאותה למשפחת הלוחמים של גולני. השתדלנו לכלול בתוכה את כל האירועים, אף שבמסגרת זו קצרה היריעה מלהכיל.

עשינו את שהוטל עלינו במלחמה, אך בנתיב הקרבות הותרנו קורבנות רבים. 46 חברים לנשק נפלו במערכה בלבנון. רבים רבים נפצעו, וחלקם מאושפזים עדיין בבתי החולים. אנו מרכינים ראש לזכר הנופלים ומשגרים איחולי רפואה שלמה לפצועים. גולני היתה ונותרה משפחה מלוכדת, אשר לעולם לא תשכח את אלה שאינם. יהי זכרם ברוך.

אל"מ ארוין
מפקד החטיבה

"אין כמוהם בעולם. הם פשוט נהדרים!"

- במלחמה הנוכחית ביצענו את התרגיל החטיבתי המיועד, אלא שתרגיל זה היה "על רטוב"...
- לכל אורך הקרבות לא איבדו חיילי החטיבה צלם אנוש. יש לי עליהם רק מילים טובות. הם עשו את כל מה שחשבתי שהם מסוגלים לעשות ובצורה הטובה ביותר.
- הלכנו בתיחכום רב, באילתור וביוזמה, תוך ניסיון להביא פתדונות לא שיגרתיים לבעיות השונות.
- המשימות העיקריות שהוטלו על גולני היו המהלכים הקשים ביותר של המלחמה, ועוד ידובר בהם הרבה.

מפקדיו

הרמטכ"ל, רב-אלוף רפאל איתן, בשיחה עם חיילי החטיבה באחד המוצבים הקידמיים, ליד נמל התעופה של ביירות: "ברצוני לשבח את לחימתכם. אתם ממשיכים מסורת מפוארת של חטיבת חי"ר מעולה. אין חיילי חי"ר כמוכם בעולם, והאמינו לי – את החילות בעולם המערבי אני מכיר."

אלוף פיקוד הצפון, אלוף אמיר דרורי, במסדר הפרידה של החטיבה בנמל התעופה של ביירות: "אי-אפשר היה להשיג את יעדי מלחמת 'שלוש הגלילות' ללא הקורבנות של גולני. בכל פעם שהיינו זקוקים לחיילים מעולים לביצוע משימה קשה – פנינו לחטיבה, והיא לא הכזיבה. אתם בהחלט ראויים לקודמיהם. הוכחתם פעם נוספת שאין כמו גולני."

מפקד החטיבה, אלוף משנה אריון, בראיון ל"במחנה": "אין לי מלים לתאר את חיילי גולני. הם צעירים בגיל, אך מבוגרים בנפשם. לא עשינו הכנות מיוחדות למלחמה, אבל הם קיבלו אותה בצורה בוגרת וידעו לדחוק את השכול והכאב על אובדן חברים בזמן הקרב ולהמשיך קדימה. הם ידעו להסתער תוך הדחקת הפחד. בשוך הקרבות הם התגלו במלוא אנושיותם כאשר ניצלו את מרבית זמן החופשות הקצרות לביקור חבריהם הפצועים והמשפחות השכולות. יחידה צבאית נבחנת במבחן המלחמה, ובכל המבחנים בעבר וגם במלחמה זו עמדה החטיבה בצורה טובה מאוד. 'יוצאת מן הכלל' – את זאת אני מרשה לאחרים להגיד."

"יהי זכרו ברוך"

לויטה דורון ז"ל

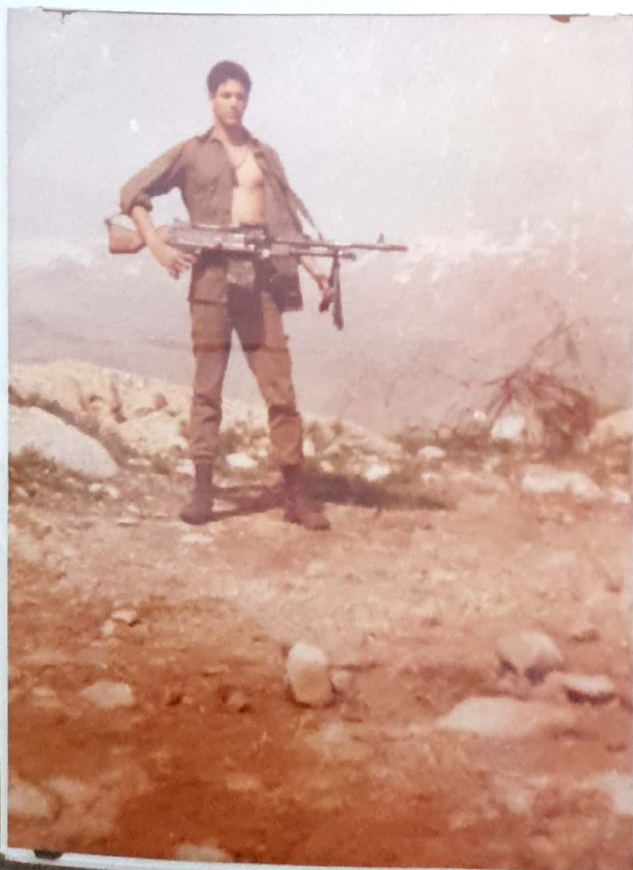
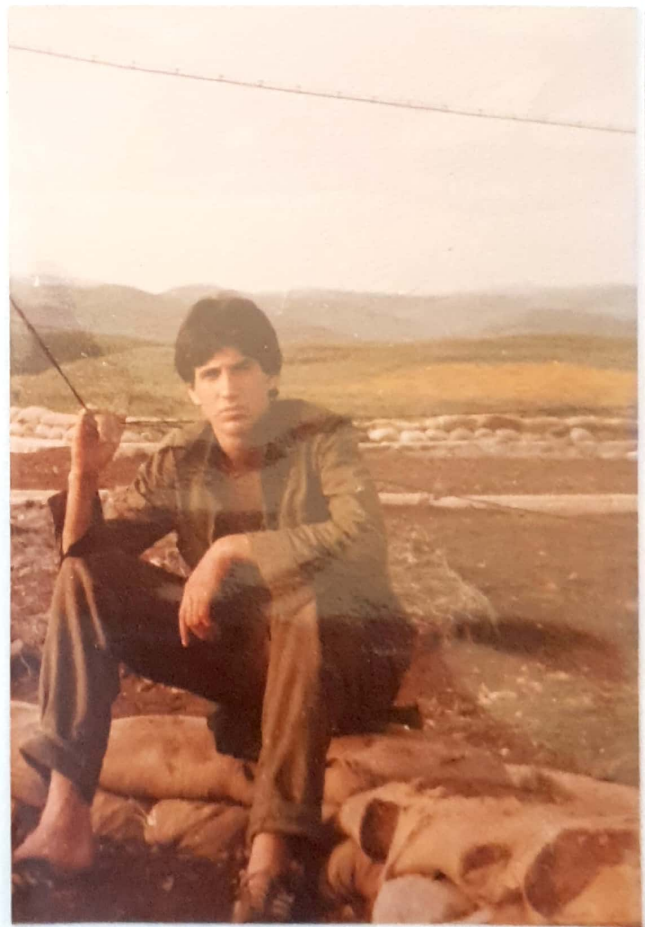

ת.נ.צ.ב.ה.
1962-1982
דורון לויטה

תמונות
משירותו
הצבאי

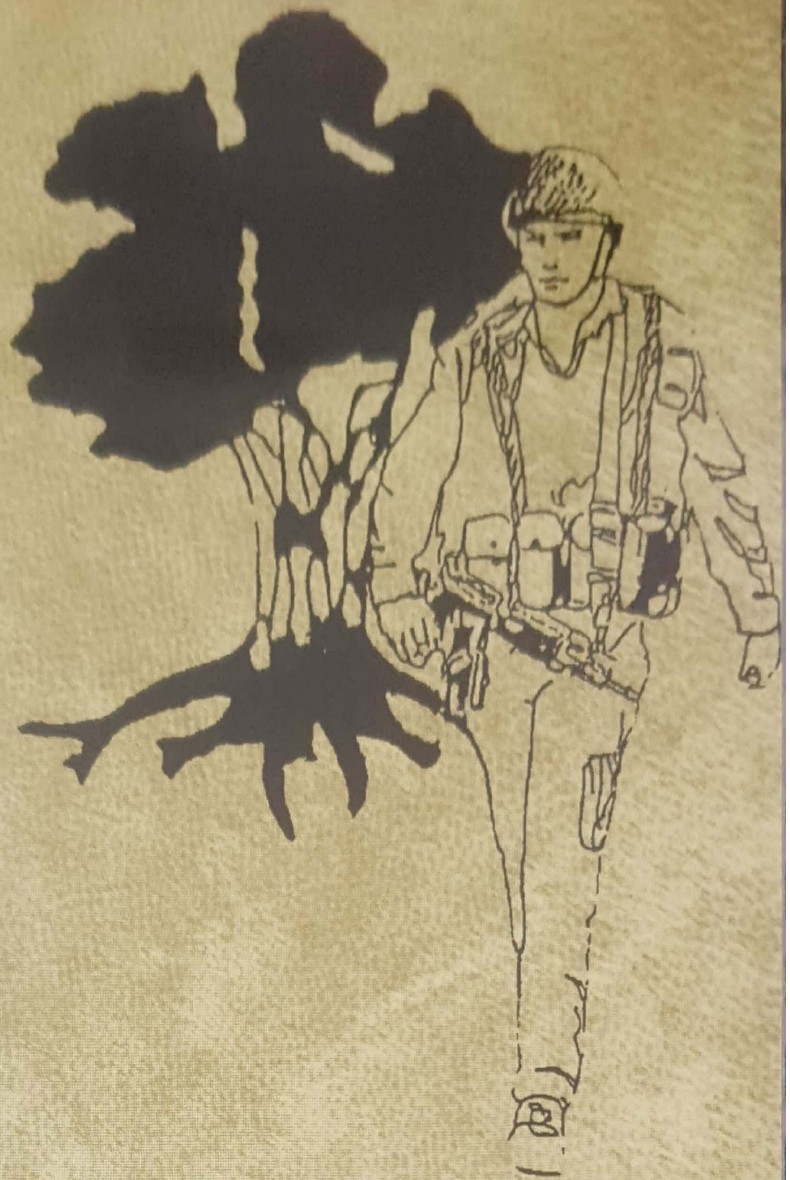

שיר שכתב זורי בהפוגה בין קרב לקרב : לאמו
 אולי אני ילד
 אולי גם תגידי פחדן
 ואולי תגידי ילד קטן.
 הקרב הוא אדום
 בצבע של דם.
 העולם הוא מוזר,
 העולם הוא אכזר,
 אמא, החיים הם יפים
 בלי אש ורימונים.
 אמא... כולנו נחזור הביתה שלמים.

עם חברים מהבסיס

שבוע לפני נפילתו כתב דורי לאמו שיר על גלוית דואר של הצבא :

אולי אני ילד

אולי גם תגידי פחדן.

ואולי תגידי ילד קטן.

הקרב הוא אדום

בצבע של דם.

העולם הוא מוזר,

העולם הוא אכזר.

אמא החיים הם יפים,

בלי אש ורימונים.

אמא...כולנו נחזור הביתה

שלמים...

אולי אולי ילד
 אולי גם תלמידי כחדן
 אולי תלמידי ילד קטן
 היקר הוא אצוק
 דבר של צר

הצלם הוא מצר
 הצלם הוא אצוק

אימא החיים הם יפים
 קלי אל ורימונים

אמא... בולנו. נחצוק בקיתה
 שלמים

כותבים לזכרו

רב"ט דורון לויטה ז"ל הובא למנוחות

ולגשת מורים. שכנים. בני משפחה. ואנשים אשר ידעו אותו לאורך כל הדרך.

— מפקדו אמר: "דורון היה אהוב על כל חבריו ופיקדו. חייל מסור ונאמן ידע לאן הוא הולך. היה מורעמד לקורס קצינים. בקרוב רב סיים את דבריו ופרץ בביכור.

זרם רבים הניחו על קברו. משהיל. קצין צנחנים ראשי. קצין העיר. עזרית ת"א ור"ג צופי ר"ג חברים. מכירים ומשפחה. דורון למד בבית ספר שילה ובית ספר מקצועי אורט בר"ג.

השאיר הורים שושנה ויחיאל. אח ואחות קטנה. אמו אמרה בטקס שהיא מקה שהאמה האחרונה שבוכה. יהיה זכרו ברוך.

רב"ט דורון (דורי) לויטה בן 20 מר"ג הובא למנוחות עולים בטקס צבאי בקריית שאול אחרי שנפל בקרב אלבטון.

בהלוויתו השתתפו מר"ג מ"מ ראש העיריה ד. מלמ-דוביץ, חברים מבית הספר

על דורי ז"ל הלב מסרב להאמין

מאת: עפרה עגמי

שאת דורי לא נראה יותר כי לזכור את דורי, זה לזכור בחור גבוה, רזה, עיניים ירוקות וחיוך תמידי המון שמחת חיים והרבה זכרונות ילדות. את דורי פגשתי בחופשתו האחרונה, בשפת הים כרגיל... מחייך, צוחק ומתלהב מכל דבר, "את הרגעים המעטים שיש לי אני מנצל על שפת הים פוגשים המון חברה, זה כיף, על המלחמה אמר לי: "חברה נהרגים, נפצעים, אבל אין ברירה, מתגברים וממשיכים" דורי הבטיח שיקפוץ לביקור בפעם הבאה שיבוא, "כשתיגמר המלחמה" הוסיף, "יהיה בסדר". את דורי ביקרתי בפעם האחרונה בבית הקברות, רבים היו שם: חברים מבית הספר, מהצבא, מפקדים, מורים שכנים, בני משפחה, אנשים אשר לוו אותו לאורך כל הדרך, וכן בדרכו האחרונה במשך כל הזמן תלויה לגוד עיני תמונת פניו המחייכות הסוקרות את פני הבאים ושואלות שאלה תמונה: "מה כולכם עושים פה?"

שיר שכתבה תמי בת ה-11 על אחיה דורי מלחמה

מלחמה זה אש ודם
מלחמה זה לא סתם
כדורים, פגזים,
את החיילים הורגים ומפוצצים
החיילים תמיד מוכנים ומזומנים
למבצע שלום הגליל תמיד יוצאים
אחי בצבא עכשיו בלבנון נמצא
"אחי לא נפצע, אחי לא נפגע"
אחי זריז, זהיר, פחדן,
ולא סתם אומר, "אמאלה זו מלחמה של אש ודם
מלחמה זה לא סתם".

לאחר מותו של אחיה, מחקה תמי את השורה
"אחי לא נפגע ובמקומה כתבה: אחי לא נפצע,
אחי נהרג, כך אומרים, אך הם משקרים".

דורי לויטה מרמת-גן: החייל הכי חייכן בגולני

ביום רבועי שבקר התחפרה ויהדות של רב"ט דורי לויטה, צענית לגלילית, של ביהדות. כי אחיו בוקר החלו הפני וזת קשות מצד המהב לים.

פגיעות המחבלים הלכו ונעשו מדויקות יותר. אחרי צ, נפגע הרנגמ"ש של דורי. הוא נפצע ביד הוגשה לו עורה ראשונה. סויד אחרי כך נחת פגז שני. קרוב יותר. דורי נהרג במקום מן הרסיסים.

רב"ט דורי לויטה, בן ה-20, מרמת-גן, היה בחור יפה תואר. ידידיו אימרו: עליו שהיה החייל הכי חייכן בגולני.

הוא נולד בבאר-שבע ועבר עם הוריו לרמת-גן. סיים את בית-הספר היסודי "שילה", היה מרדך בצופים ואת לימודיו התיכוניים עשה ב-אורט, כי מגמת חשמל.

כאשר התגייס, התנדב לגולני. היה נאה כאד בחיל ובחידות שלו.

ביום שישי הובא דורי לויטה למנוחות עולים בבית-העלמין הצבאי-בקרית-ישראל. מפקדו בנר, עמד על הקבר הרענן ודמעות שטפו את פניו.

הוריו של דורי, שוש ויחיאל לויטה, מספרים: "דורי שלנו היה ילד נפלא. בחור חייכן, עשן, מסור ואוהב לעזור. הוא היה בן נהדר ואת סביב הניח אחריו הורים, אח צעיר ואחית קטנה. (שיחה אחר)

...אך נצבאר את כלם
את יפה הבלגיות והתלאה
כי רעות שבבאת, לעולםם
לא תיתן את לבן לעבאח.
אהבה מקודשת בדם
את תשובי בנעל לעבאח.
חיים גלי.

צבא הגנה לישראל

טו' באלול חשמ"ב

3.9.82

למשפחת לויטה היקרה,

אין מילים היכולות להביע את מלוא ישותו של כינכם - יקירכם דורי. מן הטובים והמשובחים שבחיילי הגדוד, ובלעדיו מודגשת היחמדות ביתר שאת ובמלוא עצמתה.

הייוחד המופלא שהוסיף בעצוב פלוגתו, פלוגה ג', הוא אולי שמץ מאישיותו המיוחדת, התמימה כל כך ומלאת אהבת החיים.

לדבר על דורי בלשון העבר, דבר בלתי נתפס הוא, דמותו מקרינה ומלווה כל צעד ושעל, ואותו חיוך יפהפה מתדפק על הסף הנה והנה כמחפש דרכו בפרץ, הקורא תגר על עולם ומלואו.

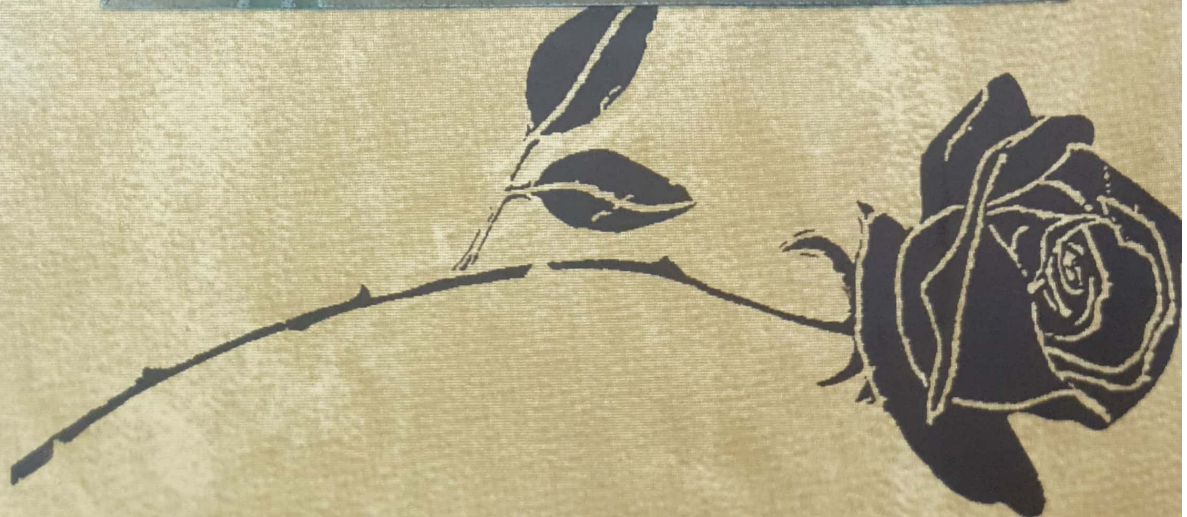
חייל מופלא היה, יפה נפש מאין כמוהו. אהבת הארץ הייתה טבועה בדרכו ובמעשיו כחלק מאישיותו ומעיצובו, וזו ליותהן בכל צעדיו - בפשטות, ביושר לב וללא תהיה. דורי היה חייל שלא ניתן היה לכעוס עליו בגין תכונותיו. מין חייל שכזה - אהוב ויקר.

זהו לא מכתב ניחומים, אלה מילים של כאב, של צער ושל חוסר השלמה עם האין והריק שנוצר בחיינו. רק זאת לדעת - בזכות בחורים כבינכם, בזכות יחודם האנושי, תום ליבם ויושר דרכם עולה וקיימת צידקת דרכנו במדינה זו בצורה האצילה והאנושית ביותר הנותנת כח ואמונה בקיומנו ובעתידנו - ולו בזאת תבוא נחמתכם.

בכאב רב,

שפיגל ברוך - טא"ל

מפקד היחידה

אהוב שלי
לשד הלד, לאן
כעגן מאיר של בער.
שם בין החולות לים
קם בלב ההומה של נערי
חלום עצוב של יפי
רחיבך שלא יחלוק לי לעולם.

אהוב שלי
האור והצללים
בטלים בוכב הערב
החורף שלו, המר
הכאב שלא נגמר לי, נערי,
חלום עצוב של יפי
רחיבך שלא יחלוק לי לעולם.

אהוב שלי
לגבי אין מקום -
צאלים בודד ברוח.
שאוכל, כמו עפר,
לעטף באהבה את נערי
חלום עצוב של יפי
רחיבך שלא יחלוק לי לעולם.

לדורי שלי

עדיין כואבת

לבוכה

רחל

אם חלד עכשיו הכל עוד ושאר לי
קצף חריפות, שלקביות זקב
בשקפה בסופה, סלב שלז אומר לי:
אם לומר שלום, אז הוא לאמר עכשיו.

אם חלד עכשיו, קולך קצפה מנעד
וצלאל אלי כנאב דמאקב
ולטר פני באצקעוה של גשם
מנביעה קלה של רוח בבוכב.

אם חלד עכשיו, צפור קטפה לוחשת
לאזני צידן עליז דמאשר
מה קרה פתאם שאת פריחה הקשת
ענבים בסוף. לאן חלד עכשיו?

אם חלד עכשיו, זפה כמו דמאקב
אתה שלד בין הפלגים תוצה
איש אחר יביט איך זו תצמד קוטפת
פרח עלומי שגובה פרט.

לזכרו של דורי
דורי שאהבתי
ועדיין אהבת

רחל

